

בכשופם. נמס' כעומך: (רבה) [רבא] בר עולא (שם) "זהות תחת ברושם מיק יהיה", מקום שבו גורשו מתחבשות בו געשה נמוכים נמוכים. "זהות חgorה נקפה", מקום שבו גורשו בצלול געשה נקפים. (שם) "זהות מעשה מקשחה קrhoה", מקום שבו גורשו מתחבשות בו געשה נמוכים נמוכים. [פכווים] נסן נקפים. רגלו וינקף קפמי פיעל (יטעה י): מתחבשות. כיito שאל שטוקות ומפליכות. ממקטעות לומס למתקפות, גמנקף לריגו וינקף קפמי פיעל (יטעה י): מתחבשות. עין נעליקון:

עין איה

שכל חלק בפי' נוטל לו את כל חפשיותו, או מקום שהוגנות בו בצלול לקשר את כונניות הגויה בכללה, געשה (نمקים נמקים) [נקפים נקפים] בחבוזות פרטיות, ואין אפשר להאגירה זו, שהמהותה נכחשתן עי' הדעת הכהובת, שתבא במקום שתחמוץ בה חף, כי שידות הלב המושלה מביאה את הקקללה מודה במדה.

לד. "זהות מעשה מקשחה קrhoה", מקום שמתักษחות בו געשה קrhoים. הקישוט הבהיר ברעיצין טהור הוא טפולה וטוב, הוא מעין את הטבע ונוטן על הדד רוחני ומרקם את נשא הקישוט ואת כל המתיחסים לו [הרעיזות נשאים, שמילואם ציריך הרחבה של שלמות וירוש שכלי מוסרי ומעשי, המביא עונג ואחרית טובת. הפק מזוה הוא הקישוט הנובע ממוקור משחתה, הקישוט הבוני מהפץ פראי מלא רוש ותואה בזיה, הוא משחית את הזר הטבע אשר ברא ד' בחכמה ובמלאה המתוורת לשירות לב, ממשיך הוא את החברה לשקיעה בתוך תהום של זימת הטאת ורעות רבתה, אשר נפתחת השופנה שפתותיהם ואחריתן מריה כלענה]. התוצאות של המלאכה ניכרת במעשה מקשחה - שם האומן מכניס את כח כשרונו לפתח ולהוציאו כלי למעשה - יותר מדבר העשו מחוליות שהচין כבר הטבע את חלקי הפזרים, או גניחן בחרט, המתקשר עי' פعلاה פשוטה, עי' היציקה הטבעית הכללית. השיקוע אל הקישוט המלאconi, המתהקה במעשה מקשחה, כשהוא עובר את גבו וונעשה שימוש לועה ולחטאת, גורר הוא את הפראוניות מריה במדה, שהזר הטבע והkishוט החנון מיד היוצר לאשה, הדורת השער, היפוי הטבעי, בעת תיקונו של עולם הגמור, בהיכל כבוד פנימה, שהוא מישב את הדעת וمعدן את הנפש הנדריבה, היודעת לקרא עונג

פעולות הרשע, כדי להרבות האבדון ולהעמיק את השחתת הארץ.

לב. "זהות תחת ברושם מיק יהיה", מקום שבו גורשו מתחבשות בו געשה נמוכים נמוכים. הגאותה ההוללה שהביאה את הארץ הייתר מוכן שלא, עד שהוחלט בלב שכח מיוחד הוא צריך להיות רודה בעצמו בכל חפשיות גאותו, באין שום סקירה שבתוך כלויות הקומה נמצאים כמה כחות שציריך לככשם. [ההעלמה הזאת מה[חסונות הבלתיים לארט, מביאה את בעלייה שיוחשו החסונות הגוףנים בניוילס עי' החלים והמסס) הבשר הקולקל, שניינו בא כ"א מפני הקולקל הנזוג בגוף של אדם, ובזה ישבר לב הזונה של הגאותה, שהרי עין יראה שאינו שלם בתכלית ולא יוכל להתודעם על כל קלקל, ומזה ידע שוגם בקדב נפשו ימצא כהנה קלקלים למכביר שהכיבשה, ולא השילות בזקיפת הקומה, היא רפואתם. ע"כ, מקום שמתักษחות בו געשה נמוכים נמוכים, שזהו מורה על חסרון הגוף או הבשר, שהוא ראוי להורות על חסרון הנזוג בהאישיות היהידה בכללותה, ואין לו על מה לכלת בקומה זקופה להורות שכולו הוא מלא השלמה.

לג. "זהות חgorה נקפה", מקום שבו גורשו מתחבשות בצלול געשה נקפים נקפים. החבורה שעי' הניקוף היא קקללה פרטית בזזה המקום. מכונת היא נגד הגאות של הליכת גטויות גרון, המורה שאין צורך לשום חלק להיות משוער ממה שהוא גבוה ממנו, והוא רעיון של ניגוד הקישור של הכותות למטרה אחת. ובזה אין מקום מוסרי לחgorה, שיטוד הויתה היא התאמצות כל שדיי הגוף לחטיבה אחת. אבל בהיות החף ג"כ געוז לשירות לב, עד